

mijmering / vergetelheid

De vergetelheid ligt voor ieder van ons op de loer. We denken allemaal dat we belangrijke dingen doen in het leven die zullen worden herinnerd, maar vergeet het maar. Zoals mijn dochter ooit mijn huis zal leeghalen en het gros van mijn bezittingen in de klinko zal kieperen, zo valt uiteen wat we ooit met hart en ziel in het leven vergaarden. Ja, ook immateriële zaken. Die doen er soms wat langer over, maar toch, van mensen die geen Mozart of Van Gogh - of Andre Hazes - heten blijft uiteindelijk weinig bewaard.

Mijn vader had in zijn leven twee passies, eigenlijk drie, mijn moeder meegerekend: pianospelen en componeren. Ze lagen er niet dik bovenop. Mijn vader liep bepaald niet met wapperende haren, verwilderde ogen en een glas in zijn hand tot diep in de nacht zijn kunstenaarschap te etaleren. Nee, de stroom muziek kwam gestaag, in alle rust en ononderbroken; zittend achter de piano, na het lezen van een mooi gedicht of tijdens momenten van 'filosofieren', zoals hij ze zelf noemde, maar die ik, toen hij wat ouder werd, opvallend veel op 'indutten' vond lijken. Zijn muziek betekende veel voor hem. Groot was dan ook zijn teleurstelling dat zo weinig mensen er interesse in hadden. Ik heb me dat wel eens aangetrokken, maar weet inmiddels dat niet alle kunst tot bekendheid hoeft te leiden maar haar bekroning vindt in het maken zelf.

Op zolder liggen een paar grote dozen bladmuziek, een kubieke meter klank, door mij tijdens mijn vaders leven al gecatalogiseerd. Als ik er niet meer ben zet mijn dochter ze bij het oud papier. En dat is goed.

Toch sprong mijn hart op toen ik op internet twee bundeltjes met kinderliedjes vond die mijn vader ooit voor mijn zusje en mij schreef. Wij hebben ze met hart en ziel gezongen, ze maakten deel uit van ons kinderleven, ze hebben ons gevormd.

Dank je wel pap, voor Oma Piep, De bruine beer en De zeven kleine roze biggen.